

Wij tweeën op aarde

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Uitgebreide samenvatting

Wij tweeën op aarde volgt een jonge vrouw die leeft met bipolaire gevoelens, ADHD en een voortdurende innerlijke chaos. Haar leven bestaat uit uitersten: drukke avonden, impulsieve keuzes, diepe somberheid en een constante zoektocht naar houvast.

Die houvast vindt ze onbewust in haar mysterieuze buurjongen.

Hij is altijd aanwezig, altijd kalm en bijna onnatuurlijk beheerst. Hoewel hij charmant en aantrekkelijk is, houdt hij iedereen op afstand. Alleen zij mag dichtbij komen.

Hun relatie blijft jarenlang ongrijpbaar. Geen echte relatie, geen echte vriendschap, maar een intense verbondenheid.

Tot hij plotseling verdwijnt.

Terwijl zij instort door zijn afwezigheid, verschijnen overal op aarde berichten over buitenaardse schepen. Langzaam begint ze verbanden te leggen tussen zijn vreemde gedrag en het nieuws dat de wereld in paniek brengt.

Wanneer hij terugkeert, bekent hij uiteindelijk de waarheid: hij behoort tot een buitenaards ras dat de aarde al jarenlang observeert. Zijn soort leeft rationeel, zonder sterke emoties, oorlog of individuele hechting.

Maar door haar is hij veranderd.

Voor het eerst voelt hij liefde, angst, verlangen en verbondenheid.

Terwijl hun liefde groeit, raakt de wereld steeds meer verdeeld over het bestaan van aliens. Zijn soort trekt zich uiteindelijk terug van de aarde uit angst voor wat mensen met hen doen.

Want emoties blijken besmettelijk.

Wanneer zij zwanger raakt, wordt duidelijk dat hun kindje iets bijzonders bezit. Mensen worden rustiger, opener en empathischer in zijn aanwezigheid. Zelfs aliens beginnen emoties te ontwikkelen zodra zij dicht genoeg bij hem komen.

Het kind wordt daardoor zowel een wonder als een bedreiging.

Sommige aliens zien hem als gevaarlijk voor hun samenleving. Anderen geloven dat hij juist de toekomst kan veranderen.

Terwijl discussies ontstaan over hun toekomst en de mogelijkheid om naar een andere planeet te vertrekken, kiezen zij uiteindelijk voor elkaar — en voor aarde.

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen.
Andere worden verhalen.

Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen.

Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in en en Bed & Breakfasts in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, gebouwen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen.

Met steun van haar dochter Gaby en haar familie schreef Marlie een fantasyreeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf.

Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1

Mijn buurjongen is vreemd. Niet op een manier die ik echt goed kan uitleggen. Ik heb het vaak geprobeerd, in gedachten vooral, maar telkens kom ik woorden tekort. Alsof er net geen juiste taal bestaat voor wat hij is.

Misschien valt het mij alleen op omdat ik zelf ook vreemd ben.

Ik ben iemand van extremen. Op sommige dagen praat ik met iedereen, maak ik grapjes tegen kassières, begin ik drie nieuwe projecten tegelijk en ben ik ervan overtuigd dat mijn leven eindelijk de goede kant op gaat. Dan slaap ik nauwelijks, luister ik midden in de nacht muziek alsof elk lied speciaal voor mij geschreven is en maak ik plannen die op dat moment briljant voelen. Op andere dagen lukt het me nauwelijks om mijn telefoon op te pakken. Dan voelt zelfs tandenpoetsen als iets waar ik energie voor moet verzamelen. De kleinste dingen kunnen me volledig breken. Een verkeerd berichtje. Een blik van iemand. Een afspraak die wordt afgezegd. Dan voelt het alsof de wereld heel langzaam instort terwijl iedereen gewoon doorgaat met leven.

Mensen vinden me meestal leuk zolang ik in een goede periode zit. Dan ben ik gezellig, spontaan, charmant zelfs. Ik weet precies hoe ik moet praten, lachen, bewegen. Alsof ik een betere versie van mezelf speel. Maar zodra ik stil word, verdwijnen de meeste mensen vanzelf weer. Daar geef ik ze niet eens ongelijk in. Ik verdwijn soms ook uit mezelf.

Een vriendin van mij herkende ooit iets in me wat zij zelf had. Uiteindelijk zat ik tegenover een psychiater die woorden gebruikte waar ik eerst alleen maar bang van werd. Bipolair. ADHD. Alsof mijn persoonlijkheid ineens in dossiers en beschrijvingen paste. Toch verklaarde het niet alles. Sommige dingen voelen nog steeds alsof ze nergens bij horen.

Mijn buurjongen vindt dat blijkbaar niet erg.

Hij woont al naast mij zolang ik me kan herinneren. Alsof hij daar altijd al geweest is. Toen ik klein was dacht ik zelfs dat hij gewoon bij de straat hoorde, net als de lantaarnpalen of die scheefgezakte boom verderop. Hij was er gewoon. Altijd.

Hij is knap op een irritante manier. Niet het soort knap waar jongens zelf hard hun best voor doen. Eerder alsof hij toevallig in een goed gezicht terecht is gekomen en het zelf totaal niet interessant vindt. Vrouwen zijn gek op hem. Zelfs vriendinnen van mij die hem amper spreken raken helemaal van slag door één blik of halve glimlach van hem. Juist omdat hij zo afstandelijk is. Alsof iedereen denkt dat zij misschien degene zullen zijn die hem eindelijk echt bereikt.

Maar zo werkt hij niet.

Hij houdt mensen op afstand zonder gemeen te zijn. Dat is het rare eraan. Hij is beleefd, rustig, soms zelfs charmant, maar altijd alsof er een dunne glazen wand tussen hem en de rest van de wereld zit. Alsof hij alles observeert in plaats van eraan mee te doen.

Behalve bij mij.

Of nou ja, niet helemaal.

Hij laat mij dichterbij komen dan anderen. Soms ligt hij uren naast me op de bank terwijl ik door elkaar praat over dingen die ik de volgende week alweer vergeten ben. Soms kijkt hij me aan alsof hij me volledig begrijpt. En soms juist alsof hij geen idee heeft wat hij ziet, maar het wel fascinerend vindt.

Hij kan opvallend goed omgaan met mijn buien. Beter dan mensen die mij al mijn hele leven kennen. Als ik te druk ben, blijft hij kalm. Als ik instort, probeert hij me niet meteen te repareren zoals anderen doen. Hij blijft gewoon. Dat alleen al voelt soms intiemer dan liefde.

Echt een relatie hebben we niet. Tenminste, niet eentje die ik kan uitleggen aan andere mensen. We raken elkaar aan. Hij kust me af en toe. Soms heel plotseling, alsof hij zelf ook niet helemaal begrijpt waarom hij het doet. Maar verder dan dat gaat het nooit. Alsof er ergens een grens zit die hij niet over kan of niet over wil.

Vroeger dacht ik dat hij gewoon bang was voor echte gevoelens. Inmiddels weet ik niet meer of dat het is.

Wat ik ook vreemd vind: er komt nooit familie langs. Geen ouders, geen broers, geen oude vrienden. Niets. Alsof hij uit het niets verschenen is. Heel soms komen er mensen bij hem thuis die op hem lijken. Niet qua uiterlijk, maar qua gedrag. Mooie, rustige mensen die nauwelijks lachen. Ze praten zacht met elkaar, urenlang soms. Niet gezellig pratend zoals normale mensen doen, meer alsof ze ergens over vergaderen.

Ik heb ooit geprobeerd mee te luisteren vanaf mijn balkon. Niet eens expres in het begin. Maar ineens merkte ik dat ik geen enkel woord kon verstaan. Dat sloeg nergens op, want hun stemmen waren duidelijk hard genoeg. Toch leek het alsof mijn hersenen er niets van konden maken. Alsof ik luisterde naar een taal die net geen taal was.

Toen ik hem daar later voorzichtig naar vroeg, keek hij me een paar seconden zwijgend aan.

“Je bent te nieuwsgierig,” zei hij uiteindelijk.

Niet boos. Eerder... voorzichtig.

Soms vraag ik me af of hij überhaupt familie heeft. Of hij ergens vandaan komt waar hij nooit over wil praten. Misschien had hij verschrikkelijke ouders.

Misschien is hij ooit gevlucht. Ik heb duizend verklaringen bedacht in de loop der jaren.

En heel soms, meestal midden in de nacht wanneer mijn gedachten alle kanten op schieten, denk ik iets anders.

Iets absurds.

Dat hij misschien helemaal niet van hier is.

Dan moet ik altijd om mezelf lachen.

Maar toch kijk ik daarna automatisch naar het licht onder zijn deur.

Hoofdstuk 2

Overdag probeer ik een normaal leven te leiden. Dat lukt redelijk zolang niemand te goed kijkt.

Ik studeer jeugdwelzijnswerk. Waarom precies die opleiding weet ik eigenlijk niet eens meer. Misschien omdat ik mensen wil begrijpen. Misschien omdat ik vroeger dacht dat als ik anderen kon helpen, ik vanzelf ook zou leren hoe ik met mezelf moest omgaan. Het grappige is dat kinderen me tegelijkertijd gelukkig én volledig overprikkeld maken. Soms kom ik een klaslokaal binnen en vind ik alles interessant. Dan luister ik aandachtig, stel ik honderd vragen en fantaseer ik over wat voor begeleider ik later wil worden. Op andere dagen staar ik alleen maar uit het raam terwijl iemand vooraan iets uitlegt over ontwikkelingspsychologie of hechtingsproblematiek. Dan klinken woorden alsof ze tegen een muur botsen voordat ze mijn hersenen bereiken.

Leren doe ik nauwelijks. Of beter gezegd: het lukt me niet op de manier waarop het blijkbaar hoort. Ik kan nachten wakker liggen met ideeën en gedachten, maar een hoofdstuk lezen voor een toets voelt soms onmogelijk. Mijn cijfers zijn daardoor middelmatig. Altijd nét genoeg om door te gaan. Docenten zeggen vaak dat ik “meer potentie heb dan eruit komt”. Alsof potentie een soort verloren voorwerp is dat ik ergens onderweg ben kwijtgeraakt.

Mijn echte leven begint meestal pas 's avonds.

Dan ga ik uit.

Clubs, cafés, festivals, het maakt me niet zoveel uit zolang er muziek is en genoeg mensen om in te verdwijnen. Op goede dagen voel ik me daar alsof ik gemaakt ben voor drukte. Dan dans ik alsof niemand kijkt, zing ik luid mee met nummers die ik nauwelijks ken en praat ik met iedereen alsof we al jaren bevriend zijn. Mensen worden vanzelf naar me toe getrokken. Vooral mannen. Vriendinnen zeggen altijd dat ik constant flirt, maar meestal heb ik dat zelf niet eens door. Ik lach gewoon, raak iemand even aan tijdens het praten of kijk nét iets te lang iemand aan zonder erbij na te denken.

Maar uiteindelijk doe ik er nooit iets mee.

Niemand interesseert me genoeg.

Of misschien vergelijkt mijn hoofd iedereen automatisch met hem.

Hij is namelijk altijd mee.

Niet altijd letterlijk naast me, maar wel dichtbij. Alsof hij ergens op de achtergrond van mijn leven bestaat zoals muziek in een café bestaat. Je merkt het pas echt als het wegvalt.

In een club staat hij meestal iets verderop met een glas in zijn hand. Hij drinkt langzaam, alsof alcohol geen enkel effect op hem heeft. Soms danst hij even,

meer omdat hij weet dat mensen het van hem verwachten dan omdat hij er plezier uit haalt. Meestal kijkt hij alleen toe.

En vrouwen kijken naar hem.

Altijd.

Het maakt niet uit waar we zijn. Binnen een uur hangen ze om hem heen alsof ze vanzelf die kant op getrokken worden. Mooie vrouwen ook. Zelfverzekerde vrouwen. Het soort vrouwen dat normaal gesproken gewend is aandacht te krijgen in plaats van erachteraan te moeten. Ze raken zijn arm aan wanneer ze lachen. Gaan expres dichterbij staan. Vragen dingen waar ze het antwoord eigenlijk niet op interesseert.

Hij laat het allemaal gebeuren met diezelfde rustige beleefdheid van hem.

Maar nooit langer dan nodig.

Als iemand hem te veel aanraakt, schuift hij haar hand zonder moeite weg. Niet agressief, eerder bijna gedachteloos. Alsof lichamelijk contact voor hem iets onnatuurlijks is waar hij zich bewust toe moet zetten. Soms praat hij wel met ze. Dan kijkt hij hen aandachtig aan alsof hij hen probeert te analyseren in plaats van te versieren. Vrouwen denken meestal dat die intense blik interesse betekent, maar ik weet inmiddels beter.

Niemand komt ooit echt dichtbij hem.

Behalve ik.

Waarom precies weet ik nog steeds niet.

Op mijn slechte dagen is het anders. Dan sleur ik mezelf toch een kroeg in omdat thuisblijven nog erger voelt. Ik sta dan vaak zwijgend naast hem met mijn armen over elkaar terwijl de muziek te hard klinkt en iedereen irritant aanwezig lijkt. Soms vertrekken we al binnen een half uur weer. Zonder discussie. Zonder dat hij vraagt waarom.

Hij gaat altijd gewoon mee.

Alsof het hem werkelijk niets uitmaakt waar we zijn, zolang ik maar niet alleen ben.

Dat vind ik misschien nog wel het vreemdste aan hem. Hij past zich voortdurend aan mij aan zonder ooit geïrriteerd te raken. Alsof mijn stemmingen voor hem hetzelfde zijn als regen of zon: iets dat er gewoon is.

En eerlijk gezegd ben ik eraan gewend geraakt dat hij er altijd is.

Misschien te gewend.

Hij helpt ook wanneer mannen vervelend worden. Dat gebeurt vaker dan ik zou willen. Sommige mannen kunnen slecht tegen afwijzing, vooral niet wanneer ze denken dat ze grappig of charmant zijn. Meestal hoef ik hem niet eens aan te kijken. Hij merkt het vanzelf op.

Dan verschijnt hij ineens naast me.

Rustig. Stil.

Maar er verandert direct iets.

Het is moeilijk uit te leggen wat hij precies doet. Hij wordt niet agressief, verheft zijn stem niet eens. Toch deinzen mensen vrijwel meteen terug zodra hij zich ermee bemoeit. Alsof ze instinctief aanvoelen dat ze beter afstand kunnen nemen. Eén blik van hem is vaak al genoeg.

Ik heb ooit gezien hoe een dronken jongen hem hard tegen zijn schouder duwde.

Mijn buurjongen gaf geen krimp.

Letterlijk niet.

Alsof die jongen tegen een muur was gelopen in plaats van tegen een mens.

Soms vergeet ik hoe sterk hij eigenlijk is totdat ik anderen naast hem zie staan.

Dan lijkt hij ineens... niet helemaal normaal.

Maar misschien denk ik dat alleen omdat ik hem al zo lang ken.

Hoofdstuk 3

Waarom hij altijd bij mij blijft weet ik nog steeds niet.

Misschien snap ik het daarom juist zo moeilijk, omdat niemand ooit vrijwillig zó lang blijft. Mensen raken meestal vroeg of laat moe van mij. Van mijn drukte. Mijn stemmingen. Mijn chaos. Eerst vinden ze het interessant, later ingewikkeld. Alsof ze langzaam ontdekken dat ik niet alleen het leuke meisje ben dat overal energie brengt, maar ook iemand die zichzelf soms compleet kan verliezen.

Hij lijkt daar als enige immuun voor.

Sterker nog, soms heb ik het gevoel dat hij mij juist de normaalste persoon vindt die hij kent.

Alsof de rest van de wereld voor hem vreemd is.

Die gedachte schiet soms zomaar door mijn hoofd wanneer ik hem mensen zie observeren. Want dat doet hij voortdurend. Niet op een ongemakkelijke manier, maar aandachtig. Alsof hij constant iets probeert te begrijpen wat voor andere mensen vanzelfsprekend is. Hij kijkt naar gesprekken alsof hij ondertiteling mist. Naar ruzies alsof emoties een ingewikkeld natuurverschijnsel zijn. Zelfs lachen bestudeert hij soms. Dan glimlacht hij een fractie te laat, alsof hij eerst moet bepalen waarom iets grappig hoort te zijn.

Maar bij mij doet hij dat minder.

Bij mij lijkt hij ontspannen.

Misschien omdat ik voor hem voorspelbaar ben geworden in mijn onvoorspelbaarheid. Misschien ben ik gewoon een patroon dat hij na al die jaren begrijpt. Of misschien ben ik net zo'n gewoonte voor hem geworden als hij voor mij is.

Soms denk ik zelfs dat hij mensen analyseert en uiteindelijk heeft besloten dat ik nog het meest logisch ben van allemaal.

Wat eerlijk gezegd iets zorgelijks zegt over de mensheid.

Wanneer ik dronken ben, word ik meestal emotioneler dan verstandig. Dan vergeet ik even die afstand die altijd tussen ons in ha

ngt. Soms probeer ik hem dan langer te zoenen dan normaal. Alsof ik wil testen waar die grens precies ligt. Alsof ik hoop dat hij zich deze keer eindelijk laat meeslepen.

Heel even laat hij het toe.

Zijn hand in mijn nek. Zijn mond op de mijne. Altijd rustig. Gecontroleerd. Alsof zelfs zoenen iets is waar hij bewust over nadenkt.

Maar na een tijdje duwt hij me telkens weer van zich af.

Niet hard.

Wel resoluut.

Alsof er ergens een lijn loopt die hij onder geen enkele voorwaarde wil overschrijden.

In het begin voelde dat als afwijzing. Alsof ik niet mooi genoeg was of niet genoeg voor hem betekende. Ik kon daar nachten over piekeren terwijl hij de volgende ochtend gewoon naast me stond alsof er niets gebeurd was. Alsof die momenten hem helemaal niet ingewikkeld maakten.

Misschien deden ze dat ook niet.

We hebben eigenlijk nooit ruzie.

Dat klinkt romantischer dan het is.

Normale mensen maken ruzie. Ze worden boos, jaloers of teleurgesteld. Ze zeggen dingen verkeerd. Ze kwetsen elkaar zonder dat te willen. Maar tussen ons gebeurt dat bijna nooit. Alsof conflicten op de een of andere manier niet bij hem passen. Wanneer ik boos word, kijkt hij meestal alleen rustig toe tot het vanzelf weer overwaait. En irritant genoeg werkt dat nog ook.

Soms probeer ik expres een discussie uit te lokken.

Dan zeg ik dingen als:

“Vind je nou echt helemaal niets irritant aan mij?”

En dan kijkt hij me aan met die vreemde kalme blik van hem voordat hij zegt:

“Niet meer dan aan andere mensen.”

Wat totaal geen normaal antwoord is.

Maar toch weet hij het altijd zo te zeggen dat ik er uiteindelijk om moet lachen.

Nou ja.

Zoals ik al zei.

Vreemd.

Hoofdstuk 4

En dan heb je nog het winkelen.

Op mijn goede dagen kun je gerust zeggen dat ik een koopverslaving heb. Dan voelt geld niet echt als iets bestaands, meer als iets dat onmiddellijk omgezet moet worden in schoenen, jassen, sieraden of jurkjes die ik waarschijnlijk helemaal niet nodig heb. Ik hou dan van de drukte van de stad, van etalages die licht geven in de schemering, van tassen aan mijn armen en het gevoel dat ik mezelf opnieuw kan uitvinden met de juiste kleding.

Alsof een ander outfit ook een andere versie van mezelf kan maken.

Op dat soort dagen trek ik hem mee de stad in.

En hij gaat altijd mee.

Niet zoals normale mannen dat doen, zuchtend op een bankje voor een paskamer of verveeld scrollend op hun telefoon terwijl ze wachten tot je klaar bent. Hij kijkt daadwerkelijk mee. Loopt rustig tussen de rekken alsof hij een opdracht uitvoert die hij serieus neemt. Na al die jaren kent hij mijn smaak beter dan ikzelf soms doe.

Hij zoekt dingen uit die nét iets apart zijn dan wat andere mensen dragen. Opvallende jassen. Glimmende stoffen. Hoge laarzen. Grote sieraden. Dingen waarvan vriendinnen vaak zeggen:

“Dat kan echt alleen jij hebben.”

Alsof hij precies begrijpt dat ik me op goede dagen zichtbaar wil voelen. Bijna luid. Alsof ik dan besta uit kleur en beweging en aandacht.

En vreemd genoeg kiest hij vaak precies goed.

Soms houdt hij iets omhoog zonder iets te zeggen en weet ik meteen dat hij gelijk heeft. Dan sta ik in een paskamer naar mezelf te kijken terwijl hij buiten rustig wacht, en vraag ik me af hoe hij mij soms beter lijkt te begrijpen dan ik mezelf begrijp.

Op slechte dagen gebeurt het tegenovergestelde.

Dan lukt winkelen niet eens.

Dan voelt de stad te druk, te fel, te aanwezig. Mensen lopen te dicht langs me heen, stemmen klinken te hard en zelfs beslissingen nemen over kleding voelt vermoeiend. Op die dagen draag ik meestal zwart. Grote truien. Dingen waarin ik kan verdwijnen. Soms ga ik helemaal niet naar buiten.

Hij past zich daar moeiteloos op aan, alsof hij nooit iets anders verwacht had.

Wat ik ook vreemd vind, is dat ik altijd kleding voor hem uitzoek. Niet omdat hij daarom vraagt, maar omdat hij zelf nooit ergens belangstelling voor lijkt te

hebben. Als ik niets voor hem zou kopen, denk ik eerlijk gezegd dat hij jarenlang exact dezelfde kleding zou dragen zonder het te merken.

Soms houd ik een shirt of jas tegen hem aan terwijl hij me zwijgend aankijkt.

“Deze,” zeg ik dan.

En meestal knikt hij alleen.

Af en toe koopt hij zelf ook iets, maar altijd op een manier die bijna aangeleerd voelt. Alsof hij heeft begrepen dat mensen nu eenmaal nieuwe kleding horen te kopen en daarom meedoet. Niet omdat hij werkelijk behoefte heeft aan nieuwe spullen.

Eigenlijk lijkt hij zelden behoefte te hebben aan iets.

Niet aan kleding.

Niet aan aandacht.

Niet aan luxe.

Bijna niet eens aan gezelschap.

Behalve aan het mijne.

En soms vraag ik me af of hij zelf eigenlijk wel doorheeft hoe vreemd dat is.

Hoofdstuk 5

Mensen zouden zich waarschijnlijk afvragen waarom ik hem überhaupt vreemd vind. Waarom ik zo blijf hangen in kleine details terwijl ik, objectief gezien, ongeveer de perfecte man naast me heb staan.

En misschien hebben ze daar gelijk in.

Hij liegt niet. Hij schreeuwt niet. Hij speelt geen spelletjes. Hij verdwijnt nooit midden in ruzies omdat we simpelweg bijna nooit ruzie hebben. Hij is knap, rustig, loyaal en altijd aanwezig. Het soort jongen waarvan vriendinnen zeggen: “Waar vind je er nog zo één?”

Dus wat als hij soms wat afstandelijk is?

Misschien hoort dat gewoon bij hem.

En ja, misschien hadden we geen echt seksleven, maar daar dacht ik eerlijk gezegd niet eens zo veel over na. Ik nam gewoon aan dat hij wilde wachten. Tot we ouder waren misschien. Of tot we ooit zouden trouwen. Dat klinkt belachelijk ouderwets, zeker voor iemand zoals ik, maar ergens vond ik het ook wel iets moois hebben.

Het vreemde was alleen dat hij daar zelf nooit iets over zei.

Eigenlijk spraken we bijna nooit over wat wij precies waren.

Alsof het benoemen ervan alles ingewikkelder zou maken.

Maar eerlijk? Ik was gelukkig.

Of in ieder geval zo gelukkig als iemand zoals ik kan zijn.

Hij was mijn beste vriend, mijn vaste persoon, mijn buurjongen, mijn veilige plek. Soms voelde hij als een partner zonder dat woord ooit te gebruiken. Alsof wij tweeën stilletjes een soort leven hadden opgebouwd waar niemand anders echt bij hoorde.

En toen verdween hij.

Gewoon ineens.

Geen briefje.

Geen bericht.

Geen uitleg.

Op een ochtend brandde er geen licht onder zijn deur.

Dat was eerst nog niet vreemd. Soms zag ik hem een dag niet. Soms twee. Hij kon plotseling verdwijnen in zijn eigen stilte zonder dat ik daar direct iets achter zocht.

Maar deze keer bleef hij weg.

Zijn appartement bleef donker. Zijn telefoon bleef uit. Niemand had hem gezien.

En langzaam begon er iets in mij kapot te gaan.

De eerste dagen hield ik mezelf nog voor dat hij terug zou komen. Dat er vast een logische verklaring was. Misschien familie. Misschien werk. Misschien had hij gewoon ruimte nodig zonder dat hij wist hoe hij dat moest uitleggen.

Na een week begon ik nachtenlang te huilen.

Dat soort lelijke huilbuien waarbij je lichaam pijn begint te doen van verdriet. Ik lag wakker terwijl ik bleef luisteren naar geluiden op de gang alsof hij ieder moment weer thuis kon komen. Soms dacht ik voetstappen te horen en schoot ik overeind, alleen om daarna weer in stilte terecht te komen.

Mijn vriendinnen probeerden me naar buiten te krijgen.

“Kom gewoon even mee koffie drinken.”

“Een uurtje maar.”

“Je moet afleiding hebben.”

Maar ik kon het niet.

School interesseerde me niet meer. Festivals voelden zinloos. Zelfs muziek maakte me moe. Ik kwam nauwelijks nog buiten behalve om boodschappen te halen of doelloos door zijn straat te lopen alsof hij ineens weer kon verschijnen.

Zonder hem voelde alles incompleet.

Alsof iemand ongemerkt een essentieel onderdeel uit mijn leven had verwijderd en de rest daardoor niet meer goed functioneerde.

Ik begreep het niet.

Waarom hoorde ik niets?

Waarom liet hij niets achter?

Waarom zou iemand die altijd bleef ineens verdwijnen zonder iets te zeggen?

Uiteindelijk ging ik naar de politie om hem als vermist op te geven.

Ik weet nog hoe de agent me aankeek toen ik probeerde uit te leggen dat ik zijn familie niet kende. Dat ik zijn geboortedatum niet zeker wist. Dat ik eigenlijk bijna niets van hem wist behalve hoe hij koffie dronk en hoe hij keek wanneer hij dacht dat niemand het zag.

Ze namen me niet echt serieus.

Een volwassen man mocht toch weggaan als hij dat wilde?

Misschien had hij gewoon geen contact meer gewild.

Die woorden bleven dagenlang in mijn hoofd hangen.

Geen contact meer gewild.

Alsof alles tussen ons misschien alleen belangrijk was geweest voor mij.

Ik begon af te vallen zonder het echt door te hebben. Mijn kleding hing losser. Soms stond ik uren later nog steeds in dezelfde trui rond te lopen omdat douchen

of aankleden teveel energie kostte. Mijn haar zat meestal vast in een slordige knot. De versie van mezelf die altijd zichtbaar wilde zijn, leek compleet verdwenen.

En terwijl ik langzaam instortte, veranderde de wereld.

In het begin merkte ik dat nauwelijks op.

Er waren geruchten online. Vage filmpjes. Mensen die beweerden vreemde objecten in de lucht gezien te hebben. Ik besteedde er geen aandacht aan. Het internet gelooft elke week wel iets nieuws.

Tot het overal was.

Op televisie.

In cafés.

Op school.

In groepschats.

Vreemde luchtvaartuigen waren gezien boven meerdere landen. Niet zoals normale vliegtuigen. Mensen beschreven bewegingen die onmogelijk zouden moeten zijn. Stilhangend in de lucht. Richting veranderend zonder snelheid te verliezen. Alsof natuurwetten er niet voor golden.

Sommige beelden werden nep genoemd.

Andere niet.

Voor het eerst sinds jaren leek de hele wereld tegelijk bang én gefascineerd.

Maar het vreemdste was dat er nog nooit daadwerkelijk wezens waren gezien.

Geen contact.

Geen taal.

Geen boodschap.

Alleen die objecten.

Alsof iets ons van een afstand observeerde.

En ergens, diep vanbinnen, begon een gedachte langzaam terug te kruipen waar ik jarenlang om had gelachen.

Dat hij misschien echt niet van hier was.

Hoofdstuk 6

Vanaf het moment dat die gedachte zich echt in mijn hoofd vastzette, kon ik haar niet meer loslaten.

Dat hij misschien niet van hier was.

Eerst probeerde ik het nog weg te lachen. Ik noemde mezelf paranoïde, gestoord, dramatisch. Ik had tenslotte al weken nauwelijks geslapen en leefde vooral op koffie, energiedrank en verdriet. Maar hoe harder ik probeerde het idee belachelijk te maken, hoe vaker alle vreemde dingen van de afgelopen jaren terug begonnen te komen.

Zijn vreemde kalmte.

Zijn afkeer van aanrakingen.

Het feit dat hij nooit over vroeger praatte.

Hoe hij mensen observeerde in plaats van begreep.

Hoe hij nooit echt leek te slapen.

Hoe hij soms dingen wist die hij onmogelijk kon weten.

En ineens voelde het niet meer als losse eigenaardigheden.

Ineens werden het aanwijzingen.

Ik stortte me volledig op internet.

Dagenlang lag ik met mijn laptop op bed terwijl halflege glazen en vergeten borden zich opstapelden naast me. Ik zocht obsessief naar verhalen van mensen die iets soortgelijks hadden meegemaakt. Forums, complotwebsites, oude nieuwsartikelen, wazige filmpjes op obscure websites waarvan ik vroeger zou hebben gezegd dat alleen idioten erin geloofden.

Nu las ik alles.

Ik zocht naar beschrijvingen van mensen zoals hij.

Mensen die te perfect leken.

Te rustig.

Te gecontroleerd.

Mensen zonder verleden.

Mensen die plotseling verdwenen.

Mijn hoofd begon steeds sneller te werken.

Dat gebeurde vaker wanneer ik ergens in vastbeet. Alsof alle radertjes tegelijk begonnen te draaien en niet meer wilden stoppen. Gedachten schoten door elkaar heen. Verbanden ontstonden overal. Kleine herinneringen waar ik vroeger nooit aandacht aan had besteed kregen ineens een andere betekenis.

Ik begon alles op te tellen.

Zijn kracht.

Zijn vreemde manier van praten.

Hoe alcohol nooit effect leek te hebben.

Dat hij nauwelijks at.

Dat hij nooit ziek was.

Dat hij altijd exact leek te weten wanneer het slecht met me ging.

Dat hij vrouwen observeerde alsof hij hun gedrag bestudeerde.

Dat hij soms naar de lucht keek met een blik die verdacht veel op heimwee leek.

Mijn notities werden steeds chaotischer.

Ik schreef dingen op in schriftjes, op losse papiertjes, in de notities van mijn telefoon. Soms midden in de nacht omdat ik bang was een gedachte kwijt te raken. Pijlen. Woorden. Verbanden. Vraagtekens.

Alsof ik langzaam een puzzel probeerde te leggen waarvan niemand anders wist dat hij bestond.

Af en toe schrok ik van mezelf.

Dan keek ik ineens om me heen en zag ik hoe absurd het eruit moest zien. Een depressief meisje dat al dagen nauwelijks buiten kwam en zichzelf ervan probeerde te overtuigen dat haar verdwenen buurjongen misschien een buitenaards wezen was.

Dat was het moment waarop ik mijn laptop dichtklapte en mezelf dwong normaal te denken.

Heel even werkte dat ook.

Tot ik weer een filmpje zag van een vreemd object boven een stad.

Of een getuige hoorde praten over onnatuurlijke bewegingen.

Of iemand online beschreef hoe “menselijk” die dingen juist probeerden over te komen.

Dan begonnen de radertjes opnieuw te draaien.

Steeds sneller.

En diep vanbinnen wist ik inmiddels iets wat ik nog niet hardop durfde toe te geven.

Ik was niet alleen op zoek naar bewijs dat buitenaards leven bestond.

Ik was op zoek naar bewijs dat hij terug zou komen.

Hoofdstuk 7

Maar zelfs als hij buitenaards was... wat maakte het eigenlijk nog uit?

Hij was weg.

Dat bleef uiteindelijk het enige wat echt pijn deed.

Niet of hij menselijk was.

Niet waar hij vandaan kwam.

Niet waarom hij zo anders was.

Alleen dat hij verdwenen was.

Soms moest ik zelfs cynisch om mezelf lachen. Natuurlijk zou juist ik verliefd worden op een alien. Dat paste eigenlijk perfect in de verzameling rare dingen die mijn leven al jaren was. Andere vrouwen werden verliefd op muzikanten, foute mannen of emotioneel onbeschikbare types.

Ik blijkbaar op iemand die misschien letterlijk niet van deze planeet kwam.

Of misschien juist niet.

Want ergens bleef ik twijfelen.

Misschien had ik alles zelf groter gemaakt. Misschien probeerde mijn hoofd gewoon wanhopig een verklaring te vinden voor zijn verdwijning. Mensen verlaten elkaar elke dag zonder uitleg. Misschien was dit gewoon een extreem pijnlijke versie daarvan.

Maar als dat zo was... waarom voelde alles dan alsof het eindelijk op zijn plek viel?

Waarom klopten al die vreemde details ineens zo perfect?

En vooral:

waar was hij?

Waar bleef hij?

Kwam hij ooit nog terug?

De wereld werd ondertussen steeds vreemder.

Nieuwsprogramma's draaiden bijna nergens anders meer om. Wetenschappers, militairen en politici verschenen constant op televisie met gespannen gezichten en voorzichtige woorden. Mensen sloegen massaal voedsel in alsof het einde van de wereld ieder moment kon beginnen. Op internet ontstonden complete oorlogen tussen mensen die geloofden dat buitenaards leven eindelijk bewezen was en mensen die dachten dat alles één grote manipulatie was.

En toen veranderde alles definitief.

Er was bewijs gevonden.

Echt bewijs.